

Abstrakt

Tato práce se zaměřuje na zkoumání prožívání umírání a smrtí pacientů/klientů u zdravotních sester ve vztahu k jejich osobní spiritualitě. V teoretické části se vysvětlují pojmy jako je umírání, smrt, spiritualita. Také se zde rozebírá paliativní péče, její principy a historie. Dále se zde pojednává o povolání zdravotní sestry. V práci je věnována část psychologickým aspektům spojeným s umíráním a smrtí pacientů/klientů. Poslední část teoretické části je zaměřena na vybrané výzkumy věnující se tématu.

Cílem empirické části je analyzovat zkušenosti a postoje, které sestry zaujímají při péči o umírající a mrtvé tělo. Dalším cílem je zkoumat to, jakým způsobem se sestry vyrovnávají s umíráním a smrtí pacientů/klientů a jakým způsobem je v tomto ovlivňuje jejich osobní spiritualita. V práci je jako hlavní metoda využita interpretativní fenomenologická metoda. Pro sběr dat je využit polostrukturovaný rozhovor. Pro širší pohled je využito dotazníkové šetření.

Výsledky poskytují pohled na různé pohledy zdravotních sester na umírání a smrt ve vztahu k jejich osobní spiritualitě. Výzkum ukázal, že prožívání smrti a umírání pacientů/klientů je ovlivněno několika faktory, kdy dominantním faktorem je věk umírajícího. Negativní prožívání popisují sestry, když umírá dítě, mladý člověk či je příčinou úmrtí nehoda, úraz. Sestry se s umíráním a smrtí vyrovnávají mnoha způsoby, které mají často duchovní charakter. Vyrovnávání začíná již na oddělení, kdy jsou nejčastější zvyklostí je otevírání okna, které je spojené s vírou v lidskou duši. Víra v lidskou duši a existence posmrtného života poskytuje úlevu a motivaci k práci. Sestry se také vyrovnávají pomocí rozhovoru s kolegy. Někteří zdravotníci se také uchylují k osobním rituálům spojeným s meditací, modlitbou a jinými formami spirituality. Navzdory tomu, že někteří uvádějí i negativní způsoby zvládání, jako je konzumace alkoholu, ty jsou prezentovány spíše jako výjimka v extrémních situacích. Osobní spiritualita hraje významnou roli při zvládání těchto emocionálně náročných zkušeností. Projevuje se to nejen ve výkonu jejich profesních povinností, ale také v každodenním životě. Zvyklosti jako otevírání oken na pracovišti, meditace, modlitby a symbolické aktivity, jako je zapalování svíček, jsou projevy osobní spirituality.